

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

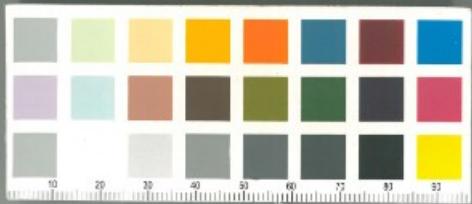
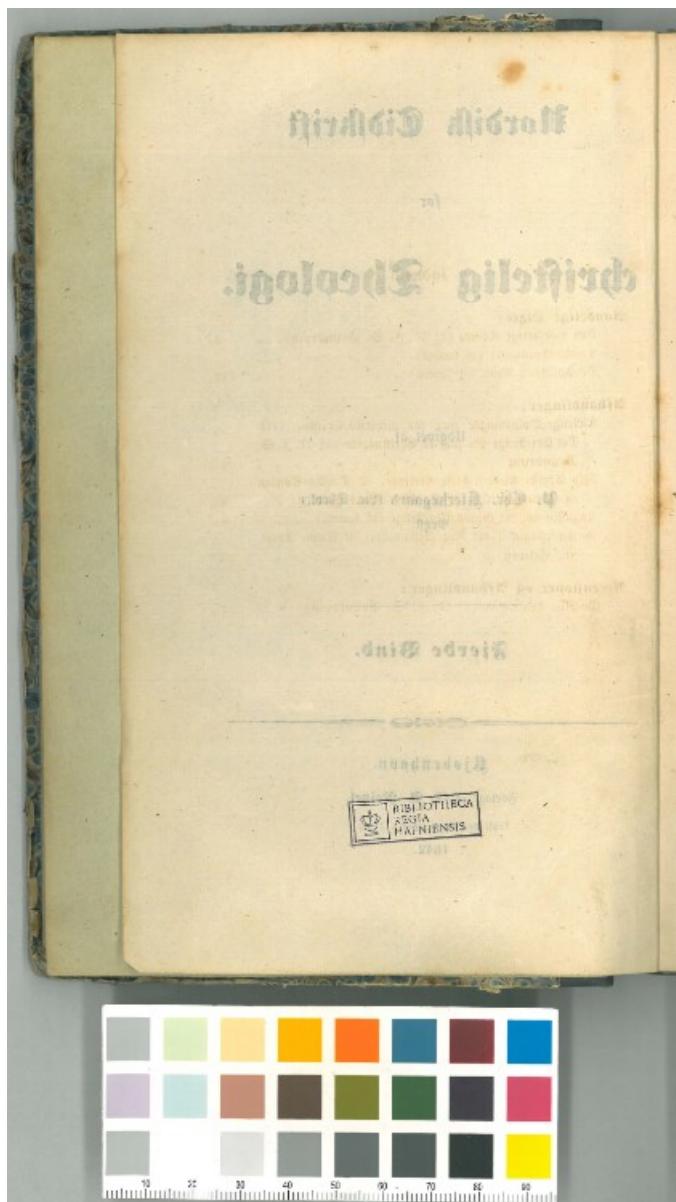
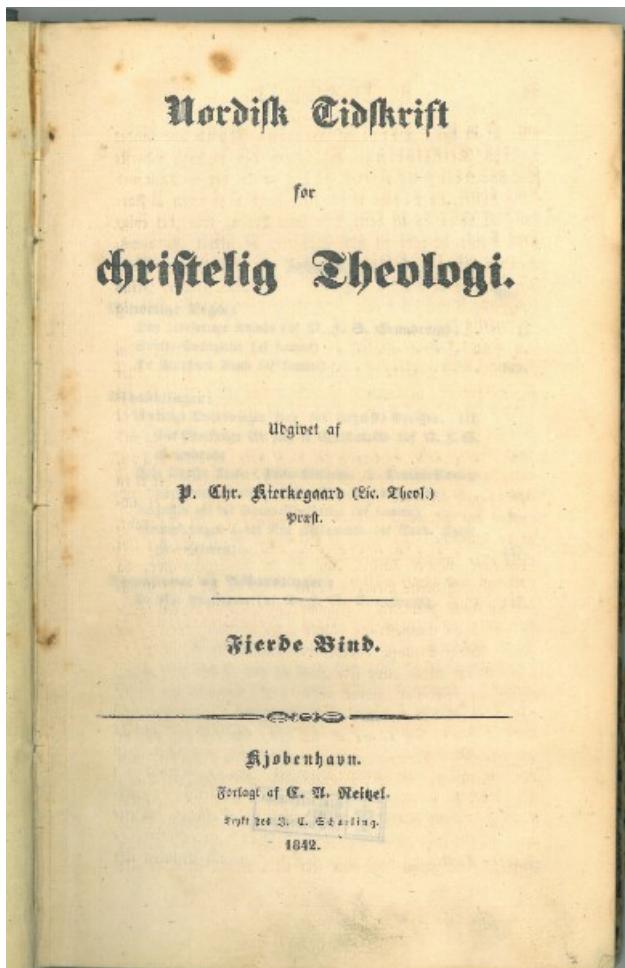
Titel: Kvinde-Evangeliet

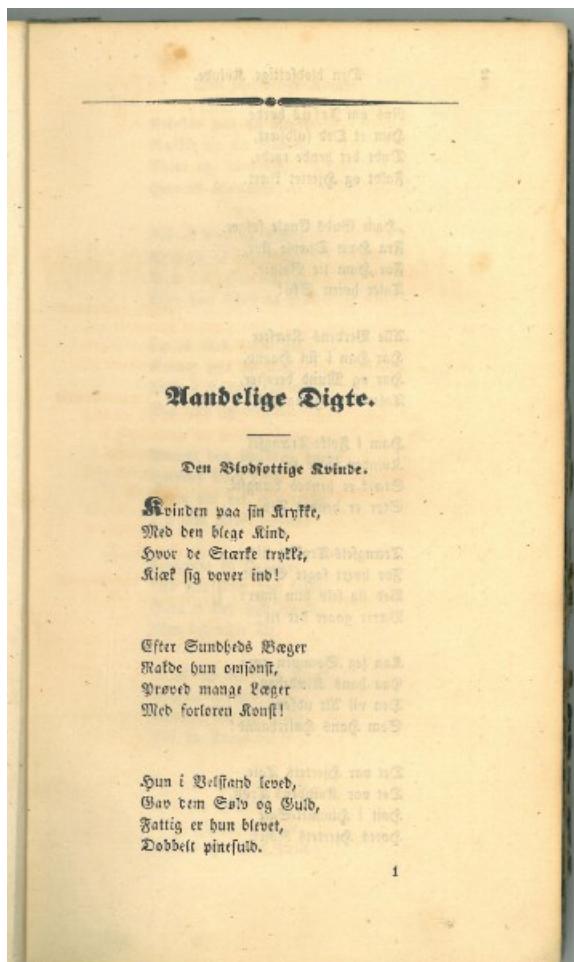
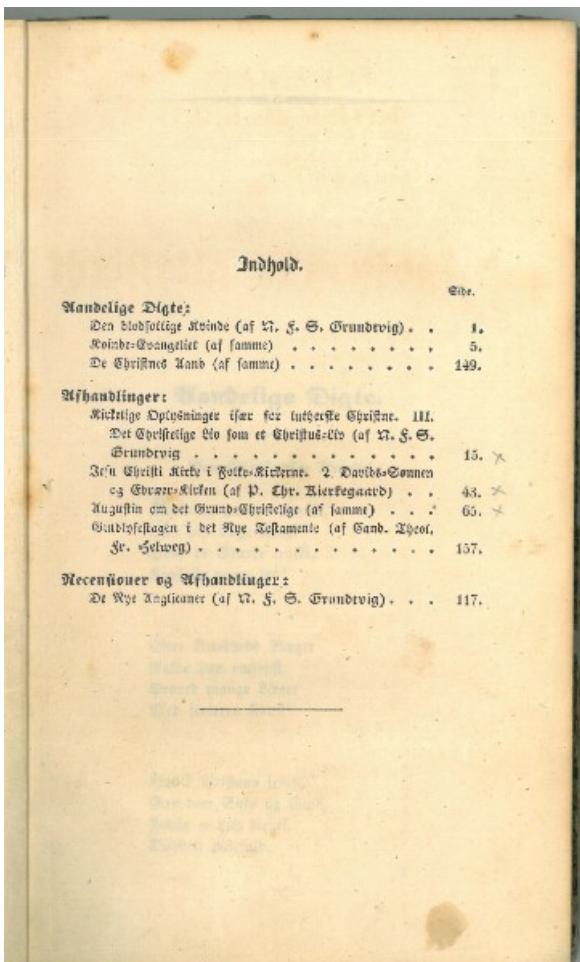
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvinde-Evangeliet", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_724-txt-shoot-idm98/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

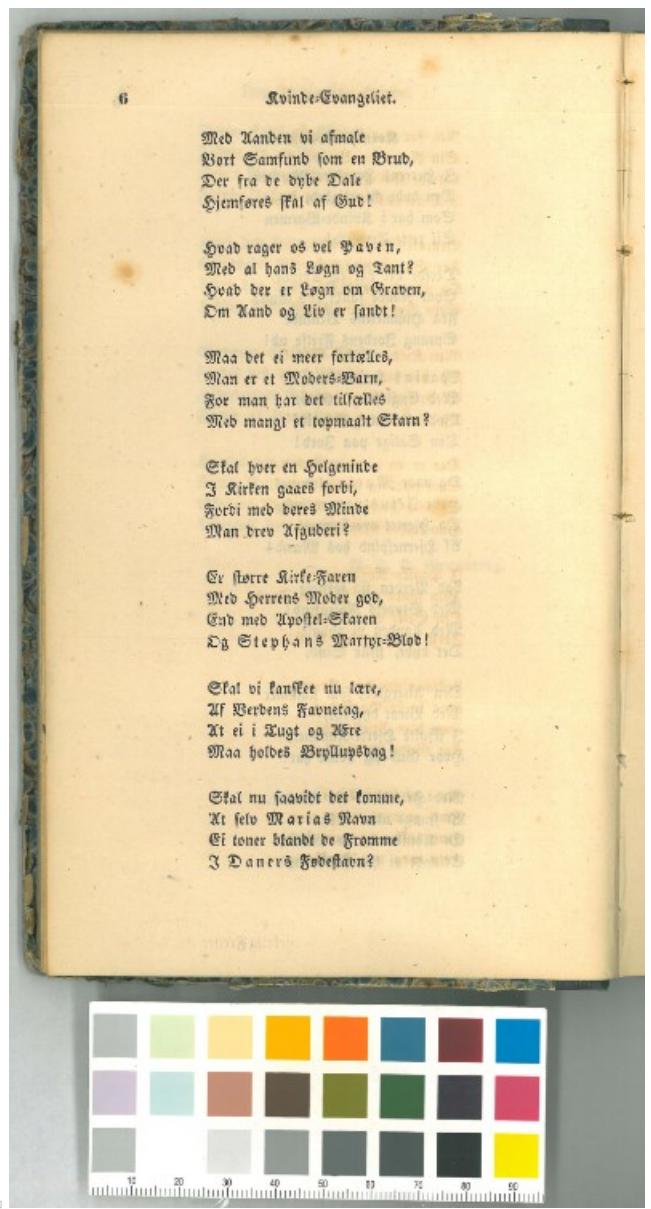
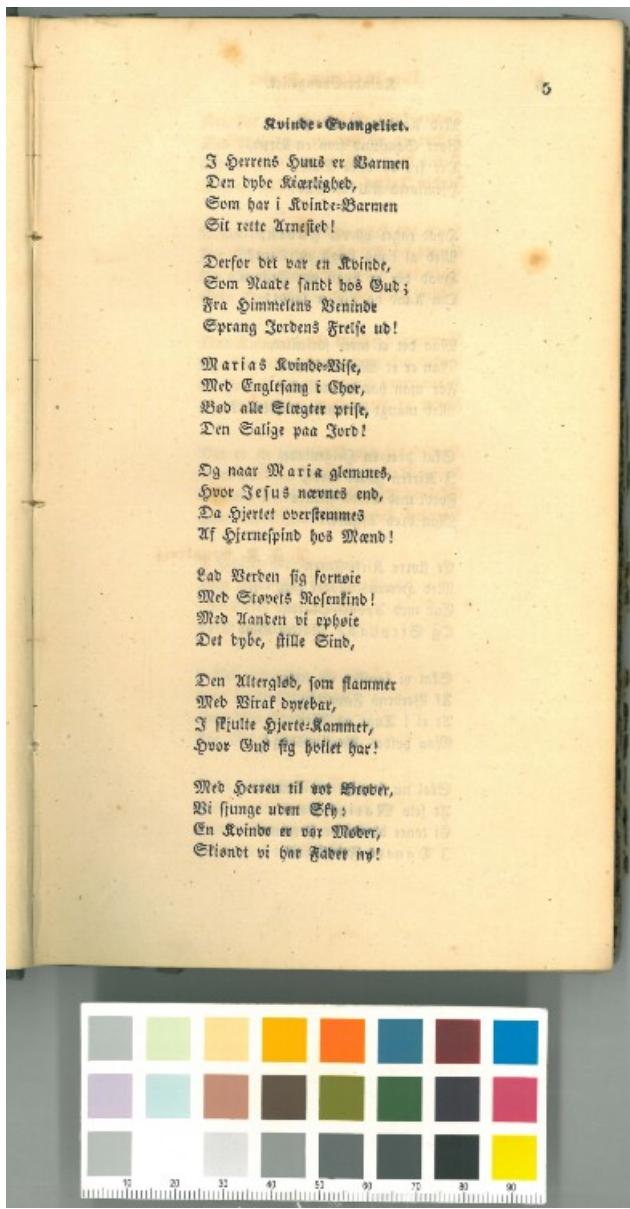
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kvinde-Evangeliet.

7

Nei, for Fal Bøven miste
Sin Rang for Uls og Bjørn,
Og for Fal Hjertet briste
I Dannels vindens Børn.

Vestreks kan det Svage,
For Det er Lægedom,
Og alle Herrens Dage
Selv Dode tillive kom;

Men Kultur i det Stærke,
Og Klærhed gjennem Is,
Et Jæters Kædemærke,
Og Trods mod Paradis!

Der er en gammel Kvinde,
Som paa sin Hjelte bær,
Skænkt Hjelserens Veninde
Hun kædes sjæl og næt!

I Paaskes-Morgenroben
Hun sandt ved Graven Krøllz
Om Seier over Døben
Først toned hendes Rost!

Lykselig var den Kvinde,
Paa fjerde Paaskedag,
Hun blev Apostelinde
For Guds Apostel-Lag!

Nu i de sidste Dider
Hun gammel er og graa,
Hun sulter og hun strider,
Hun maa ved Krykker gaae.

Kvinde-Evangeliet.

8

Hun glemde ingenlunde
Dog Herten og Hans Ord;
Men Han da glemme lunde,
Veninde sin paa Jord.

Nei, for den sunne Møber
(Saa lyder Sandheds Ros)
Skal glemme sine Røder,
Som selv hun giver Brost.

Han i det Hjerte ført,
Han kommer vist igen,
Men hvil sin Styrke prøver
Med Livet, tæres hen.

Sælænge Hjertet føles,
Paa Herrens Haand og Mund,
Af Paradis fiolet
Er fuld den grønne Lund;

Dem Engle-Chor er højet,
Med Hilsen til Hans Brud,
Naar de med Psalmer syngt,
Sig glade ind og ud!

Da stodig kændes Kampen,
Som Herten selv har været,
Og slæket findes Kampen,
Med evig Seier endt!

Om Sorg end Hjertet hævet,
Og vækker Klagelind,
A Smilte gjennem Tæret
Dog glæster salig Jord!

Hos Venner og hos Fiender,
I My for Læge-Konst,
Hos kluge Mænd og Kvinder,
Hun sagde Raab vinsont!

En raadte: lad Dig bare
Fra Hav til Hav paa Jord!
Da Troen paa den Klare
Bil syrkis i hans Spor.

En sagde: lad ham male,
Alt som han gik og stod!
Da vaagner ey af Dvale
Din Tro, ey du faær Bob.

En sagde: læs hans Breve,
Og læs dem udenav!
Den Tro, han Gingre stree,
Da gjør dig stærk og glad.

En sagde: Musikk Badning,
Og Snog med Helved-Stern,
Og daglig Aarladning!
Saa bliver Troen rem.

En sagde: bliv hin hjemme,
Og brug set ingen King;
Men fan Du Vand en stemme,
Det hjälper godt for King!

Ta almodighed er Dyden,
Og Konfess Alt i Alt;
Naar Doven er i Gryden,
Da hjälper intet Salt.

Naar Troen sig forælder,
Den maa, som Alt paa Jord,
Naar det til Graven hælder,
Aflægge store Ord.

En sagde: Saar en Knude
Paa Krybs i Maanestin,
Hals inde og hals ube,
Med soeket Vestenvind!

Enfund det vel kan være,
Men bliv hin ved og tie!
Det har set ingen Fare,
Al Tro er Sympathik!

Det Alt og Merer hun præved
Paa folk Oplysnings Vei,
Og fulled dybt bedøvet:
Al, kommer han dog ei!

Der var en lille Pige,
Med smukke, lyse Haar,
Paa Jord som i Guds Rige,
Til hendes rovte Kar.

Som Frelsrens Gibbatier,
Hon er paa Jord borsomt,
Men ingen Hjerte fatter,
Hvad tidlig hun har drænt.

Og da hun kom i Skole,
Med Verdens Østree smaa,
De flinende som Sole,
Hon sad som Praas i Kraa.

